Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 16ης Ιουλίου 2026*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2000/31/ΕΚ – Άρθρο 1, παράγραφος 5 – Πεδίο εφαρμογής – Εξαίρεση των τυχερών παιχνιδιών – Διαφήμιση τυχερών παιχνιδιών – Φιλοξενία τέτοιας διαφήμισης – Άρθρο 14 – Καθεστώς ευθύνης του φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας – Ενεργός ρόλος – Εμπορική σύμβαση που συνάπτεται μεταξύ φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας και αποδέκτη της υπηρεσίας»

Στην υπόθεση C-421/24,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας, Ιταλία) με απόφαση της 11ης Ιουνίου 2024, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Ιουνίου 2024, στο πλαίσιο της δίκης

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

κατά

Google Ireland Limited,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Jürimäe (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του δευτέρου τμήματος, F. Schalin, M. Gavalec και Z. Csehi, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: E. Sartori, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Σεπτεμβρίου 2025,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Google Ireland Ltd, εκπροσωπούμενη από τους F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri και G. Gelera, avvocati,

– η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον S. Fiorentino, επικουρούμενο από τις R. Guizzi και F. Varrone, avvocati dello Stato,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

– η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Jacob και L. Van den Broeck, επικουρούμενες από τον V. Ramognino, avocat, καθώς και από τους R. Verbeke και P. Vlaemminck, advocaten,

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Edelmannová καθώς και από τους M. Smolek και J. Vláčil,

– η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις P. Barros da Costa, L. Medeiros και A. Silva Coelho,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την L. Armati, καθώς και από τους P. A. Messina και J. Szczodrowski,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Νοεμβρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 5, και του άρθρου 14 της οδηγίας 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (ΕΕ 2000, L 178, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Google Ireland Ltd (στο εξής: Google), εταιρίας ιρλανδικού δικαίου, και της Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (ρυθμιστικής αρχής επικοινωνιών, Ιταλία) (στο εξής: AGCOM), σχετικά με πρόστιμο που η τελευταία επέβαλε στην Google για τη διαφήμιση και την προώθηση ιστότοπων τυχερών παιχνιδιών.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 12, 16, 21 και 42 της οδηγίας 2000/31 έχουν ως εξής:

«(12) Είναι απαραίτητο να αποκλειστούν από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας ορισμένες δραστηριότητες, λαμβάνοντας υπόψη ότι η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών στους τομείς αυτούς δεν μπορεί, στο παρόν στάδιο, να εξασφαλιστεί βάσει της συνθήκης [ΛΕΕ] ή του παράγωγου κοινοτικού δικαίου. Ο αποκλεισμός αυτός ισχύει με την επιφύλαξη της εφαρμογής νομοθετικών μέσων τα οποία ενδέχεται να αποδειχθούν απαραίτητα για την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. […]

[…]

(16) Η εξαίρεση των τυχερών παιχνιδιών από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας καλύπτει μόνον τα τυχερά παιχνίδια, τα λαχεία και τα στοιχήματα στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία. Δεν καλύπτει τους διαφημιστικούς διαγωνισμούς ή παιχνίδια που αποσκοπούν στην πώληση αγαθών ή υπηρεσιών και όπου οι πληρωμές, όταν προκύπτουν, χρησιμεύουν μόνο για την απόκτηση των διαφημιζόμενων αγαθών ή υπηρεσιών.

[…]

(21) Το πεδίο εφαρμογής του συντονισμένου τομέα δεν προδικάζει τυχόν μελλοντική εναρμόνιση σε κοινοτικό επίπεδο σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας ούτε μελλοντική νομοθεσία που θα θεσπιστεί σε εθνικό επίπεδο σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο. Ο συντονισμένος τομέας καλύπτει μόνον προϋποθέσεις σχετικά με δραστηριότητες σε απευθείας σύνδεση (on-line), όπως ενημέρωση on-line, διαφήμιση on-line, αγορά εμπορευμάτων on-line, σύναψη συμβάσεων on-line, και δεν αφορά τις νομικές προϋποθέσεις που ισχύουν στο κράτος σχετικά με εμπορεύματα, όπως τα πρότυπα ασφαλείας, οι υποχρεώσεις επισήμανσης ή η ευθύνη για τα προϊόντα, ούτε και τις προϋποθέσεις που ισχύουν στο κράτος μέλος σχετικά με την παράδοση ή μεταφορά εμπορευμάτων, συμπεριλαμβανομένης της διανομής φαρμάκων. […]

[…]

(42) Οι εξαιρέσεις από την ευθύνη που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία καλύπτουν μόνο τις περιπτώσεις στις οποίες οι δραστηριότητες του φορέα παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας περιορίζονται στην τεχνική διαδικασία χειρισμού και παροχής πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνίας διά του οποίου μεταδίδονται ή στο οποίο τίθενται σε προσωρινή αποθήκευση πληροφορίες που έχουν δοθεί από τρίτους, με αποκλειστικό σκοπό να καταστεί πιο αποτελεσματική η μετάδοση. Οι δραστηριότητες αυτές έχουν εντελώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό χαρακτήρα, πράγμα που συνεπάγεται ότι ο φορέας παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδει ή αποθηκεύει.»

4 Το άρθρο 1 της ως άνω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Στόχος και πεδίο εφαρμογής», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η παρούσα οδηγία έχει ως στόχο την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, εξασφαλίζοντας την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας μεταξύ των κρατών μελών.

2. Η παρούσα οδηγία εξασφαλίζει την προσέγγιση, εφόσον χρειάζεται για την πραγματοποίηση του στόχου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ορισμένων εθνικών διατάξεων για τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας οι οποίες αφορούν την εσωτερική αγορά, την εγκατάσταση των φορέων παροχής υπηρεσιών, τις εμπορικές επικοινωνίες, τη σύναψη συμβάσεων με ηλεκτρονικά μέσα, την ευθύνη των μεσαζόντων, τους κώδικες δεοντολογίας, τον εξώδικο διακανονισμό των διαφορών, τα μέσα έννομης προστασίας και τη συνεργασία μεταξύ κρατών μελών.

[…]

5. Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται:

α) στο φορολογικό τομέα·

β) σε θέματα σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας που καλύπτονται ήδη από τις οδηγίες 95/46/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31)] και 97/66/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα (ΕΕ 1998, L 24, σ. 1)]·

γ) σε θέματα αφορώντα συμφωνίες ή πρακτικές διεπόμενες από τη νομοθεσία περί καρτέλ·

δ) στις ακόλουθες δραστηριότητες των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας:

– τις δραστηριότητες συμβολαιογράφων ή αντίστοιχων επαγγελμάτων στο βαθμό που συνεπάγονται άμεση και ειδική σύνδεση με την άσκηση δημόσιας εξουσίας,

– την εκπροσώπηση πελάτη και την υπεράσπιση των συμφερόντων του ενώπιον των δικαστηρίων,

– τη συμμετοχή σε τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία, συμπεριλαμβανομένων των λαχείων και των στοιχημάτων.»

5 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εσωτερική αγορά», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος μεριμνά ώστε οι υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας που παρέχει ένας φορέας εγκατεστημένος στο έδαφός του να τηρούν τις ισχύουσες εθνικές διατάξεις του οι οποίες εμπίπτουν στο συντονισμένο τομέα.

2. Τα κράτη μέλη δεν μπορούν, για λόγους που αφορούν το συντονισμένο τομέα, να περιορίσουν την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας οι οποίες προέρχονται από άλλο κράτος μέλος.»

6 Το τμήμα 4 του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 2000/31, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ευθύνη των μεσαζόντων παροχής υπηρεσιών», περιλαμβάνει τα άρθρα 12 έως 15 της οδηγίας. Το άρθρο 14, το οποίο φέρει τον τίτλο «Φιλοξενία», προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχομένων από έναν αποδέκτη υπηρεσίας, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται μετά από αίτηση αποδέκτη της υπηρεσίας, υπό τον όρο ότι:

α) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας δεν γνωρίζει πραγματικά ότι πρόκειται για παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία και ότι, σε ό,τι αφορά αξιώσεις αποζημιώσεως, δεν γνωρίζει τα γεγονότα ή τις περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει η παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία,

ή

β) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας, μόλις αντιληφθεί τα προαναφερθέντα, αποσύρει ταχέως τις πληροφορίες ή καθιστά την πρόσβαση σε αυτές αδύνατη.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται όταν ο αποδέκτης της υπηρεσίας ενεργεί υπό την εξουσία ή υπό τον έλεγχο του φορέα παροχής της υπηρεσίας.

3. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα δικαστικής ή διοικητικής αρχής, σύμφωνα με τα νομικά συστήματα των κρατών μελών, να απαιτούν από τον φορέα παροχής υπηρεσιών να προβεί στην παύση ή στην πρόληψη παράβασης, ούτε θίγει τη δυνατότητα των κρατών μελών να θεσπίζουν διαδικασίες για την απόσυρση των πληροφοριών ή την απενεργοποίηση της πρόσβασης σε αυτές.»

Το ιταλικό δίκαιο

7 Το άρθρο 9 της decreto-legge n.°87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (πράξης νομοθετικού περιεχομένου 87, περί επειγουσών διατάξεων για την αξιοπρέπεια των εργαζομένων και των επιχειρήσεων), της 12ης Ιουλίου 2018 (GURI αριθ. 161, της 13ης Ιουλίου 2018) (στο εξής: πράξη νομοθετικού περιεχομένου 87/2018), απαγορεύει κάθε μορφή διαφήμισης, ακόμη και έμμεσης, σχετικά με παιχνίδια ή στοιχήματα με χρηματικά έπαθλα και με τυχερά παιχνίδια, ανεξαρτήτως του τρόπου και του μέσου διαφήμισης, περιλαμβανομένων των αθλητικών, πολιτιστικών ή καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, των τηλεοπτικών ή ραδιοφωνικών εκπομπών, του ημερήσιου και περιοδικού Τύπου, των εν γένει εκδόσεων, των αφισών και των διαύλων ενημέρωσης, ψηφιακών και τηλεματικών, περιλαμβανομένων των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Σε περίπτωση παράβασης της ανωτέρω απαγόρευσης, επιβάλλεται στον εντολέα, στον ιδιοκτήτη του μέσου ή του ιστότοπου μετάδοσης ή προορισμού και στον διοργανωτή της εκδήλωσης, του γεγονότος ή της δραστηριότητας διοικητικό πρόστιμο ίσο με το 20 % της αξίας της χορηγίας ή της διαφήμισης, το οποίο, σε καμία περίπτωση δεν είναι κατώτερο των 50 000 ευρώ ανά παράβαση.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

8 Με απόφαση της 19ης Ιουλίου 2022, η AGCOM, ρυθμιστική αρχή επικοινωνιών της Ιταλίας, επέβαλε στην Google διοικητικό πρόστιμο ύψους 750 000 ευρώ για παράβαση του άρθρου 9 της πράξης νομοθετικού περιεχομένου 87/2018, το οποίο απαγορεύει κάθε μορφή διαφήμισης, έστω και έμμεσης, τυχερών παιχνιδιών, υπό οποιαδήποτε μορφή και σε οποιοδήποτε μέσο.

9 Η AGCOM προσήψε στην Google ότι επέτρεψε, μέσω πλειόνων βίντεο που είχε δημοσιεύσει ένας δημιουργός περιεχομένου σε πέντε κανάλια της διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο YouTube (στο εξής: πλατφόρμα Youtube), την προώθηση ιστότοπων τυχερών παιχνιδιών. Επιπλέον, καθένα από τα κανάλια αυτά παρουσίαζε βίντεο που καλούσαν τον χρήστη, ανεξαρτήτως της ηλικίας του, να αποστείλει βίντεο στα οποία ανέφερε τα κέρδη του, ώστε ο εν λόγω δημιουργός περιεχομένου να μπορεί, έναντι αμοιβής που καταβαλλόταν στον εν λόγω χρήστη, να δημοσιεύει βίντεο στα οποία παρουσιάζονταν τα υψηλότερα κέρδη. Πέραν της επιβολής προστίμου, η AGCOM διέταξε την Google να αφαιρέσει από την πλατφόρμα YouTube 630 βίντεο που προέρχονταν από τον εν λόγω δημιουργό περιεχομένου καθώς και τα βίντεο του τελευταίου με παρόμοιο περιεχόμενο, τα οποία παραβίαζαν ομοίως την απαγόρευση του άρθρου 9 της πράξης νομοθετικού περιεχομένου 87/2018.

10 Η Google άσκησε προσφυγή κατά της ανωτέρω αποφάσεως ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (διοικητικού πρωτοδικείου περιφέρειας Λατίου, Ιταλία). Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η Google δεν είχε παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 9 της πράξης νομοθετικού περιεχομένου 87/2018. Συγκεκριμένα, το ως άνω δικαστήριο χαρακτήρισε τις υπηρεσίες που παρείχε η πλατφόρμα YouTube ως υπηρεσίες φιλοξενίας και συνήγαγε εξ αυτού ότι η Google έπρεπε να τύχει της απαλλαγής από την ευθύνη που προβλέπουν οι διατάξεις του ιταλικού δικαίου με τις οποίες μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31.

11 Η AGCOM άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του ίδιου δικαστηρίου ενώπιον του Consiglio di Stato (Συμβουλίου της Επικρατείας, Ιταλία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου. Προς στήριξη της εφέσεως, η AGCOM υποστηρίζει ότι η οδηγία 2000/31 δεν έχει εφαρμογή στις επίμαχες στην κύρια δίκη διαφημίσεις, δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 5, της εν λόγω οδηγίας εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής της τις δραστηριότητες τυχερών παιχνιδιών.

12 Η Google υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι η εν λόγω οδηγία έχει εφαρμογή. Η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 5, της ίδιας οδηγίας δεν αφορά τους φορείς παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας, αλλά μόνον τους φορείς παροχής υπηρεσιών τυχερών παιχνιδιών. Εξάλλου, η Google φρονεί ότι δεν υποχρεούται, υπό την ιδιότητά της ως φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας, να ελέγχει το περιεχόμενο των βίντεο που δημοσιεύονται στην πλατφόρμα της YouTube. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση της AGCOM επιβάλλει λογοκρισία και περιορίζει τόσο την ελευθερία έκφρασης των χρηστών της εν λόγω πλατφόρμας όσο και την ελευθερία παροχής υπηρεσιών της Google.

13 Το αιτούν δικαστήριο εκφράζει αμφιβολίες ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 2000/31 στα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης. Από την αιτιολογική σκέψη 21, δεύτερη περίοδος, της ως άνω οδηγίας προκύπτει ότι η διαδικτυακή διαφήμιση πρέπει να θεωρείται ως διαδικτυακή δραστηριότητα, κατά την έννοια της οδηγίας. Επομένως, από το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της εν λόγω οδηγίας θα μπορούσε να συναχθεί ότι ο νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης θέλησε να αφήσει εκτός του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας όλες τις δραστηριότητες του τομέα των τυχερών παιχνιδιών, συμπεριλαμβανομένης της διαδικτυακής διαφήμισης.

14 Σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι η οδηγία 2000/31 έχει εφαρμογή στην επίμαχη στην κύρια δίκη δραστηριότητα, το αιτούν δικαστήριο επιθυμεί να υποβάλει στο Δικαστήριο ένα δεύτερο ερώτημα σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του καθεστώτος εξαίρεσης από την ευθύνη, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 14 της εν λόγω οδηγίας.

15 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η Google μπορεί να υπαχθεί στο καθεστώς αυτό, δεδομένου ότι συνήψε με τον εν λόγω δημιουργό περιεχομένου συμφωνία εμπορικής συνεργασίας («YouTube Partner Program», στο εξής: εμπορική συνεργασία), στο πλαίσιο της οποίας η Google δεν περιορίζεται σε έναν αμιγώς τεχνικό και ουδέτερο ρόλο σε σχέση με το περιεχόμενο που αναρτάται στο διαδίκτυο. Η εν λόγω εμπορική συνεργασία προβλέπει, αφενός, τον επιμερισμό των εσόδων από διαφημίσεις που προβάλλονται πριν από κάθε βίντεο του εν λόγω δημιουργού περιεχομένου και τα οποία εισπράττει η Google. Αφετέρου, η Google εισπράττει απευθείας τις πληρωμές από τους συνδρομητές των καναλιών του εν λόγω δημιουργού περιεχομένου και στη συνέχεια τις μεταβιβάζει σε αυτόν. Για τη σύναψη της εν λόγω εμπορικής συνεργασίας, ο ίδιος δημιουργός περιεχομένου πρέπει να πληροί ορισμένες προϋποθέσεις τις οποίες έχει καθορίσει η Google. Ειδικότερα, ο αριθμός των συνδρομητών και οι ώρες προβολής των βίντεό του θα πρέπει να υπερβαίνουν ορισμένα όρια. Επιπλέον, πριν από τη σύναψη μιας τέτοιας συμφωνίας εμπορικής

συνεργασίας με έναν δημιουργό περιεχομένου στην πλατφόρμα YouTube, η Google θα ελέγχει επίσης το περιεχόμενο των βίντεο εξετάζοντας τη θεματολογία του καναλιού, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα, καθώς και τα μεταδεδομένα (τίτλοι, περιγραφές κ.λπ.) των εν λόγω βίντεο. Ωστόσο, ο έλεγχος αυτός δεν συνίσταται σε πλήρη έλεγχο όλων των βίντεο του καναλιού.

16 Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31 έχει εφαρμογή μόνο σε φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας ο οποίος διαδραματίζει «ουδέτερο» ρόλο, περιοριζόμενος σε έναν αμιγώς τεχνικό ρόλο. Ωστόσο, κατά το αιτούν δικαστήριο, λαμβανομένου υπόψη του ελέγχου που ασκεί η Google επί του περιεχομένου των δημιουργών και της «βελτιστοποίησης» της εμπορικής δραστηριότητας των εν λόγω δημιουργών διά του επιμερισμού των εσόδων με αυτούς, η θέση της Google δεν μπορεί να θεωρηθεί «ουδέτερη».

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 1, παράγραφος 5, της οδηγίας 2000/31, εφαρμόζεται το καθεστώς ευθύνης των φορέων παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας του άρθρου 14 της [εν λόγω] οδηγίας στις δραστηριότητες που αφορούν τη διαδικτυακή διαφήμιση παιχνιδιών ή στοιχημάτων με χρηματικά έπαθλα, καθώς και στη διαφήμιση τυχερών παιχνιδιών;

2) Εφαρμόζεται το καθεστώς ευθύνης του άρθρου 14 της οδηγίας 2000/31 σε φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας όπως η Google, όσον αφορά το περιεχόμενο που δημοσιεύουν οι κάτοχοι καναλιών στο YouTube με τους οποίους η Google έχει συνάψει την προμνησθείσα συμφωνία εμπορικής συνεργασίας;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

18 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31 έχει την έννοια ότι μια υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στη φιλοξενία βίντεο στο διαδίκτυο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας όταν τα βίντεο αυτά περιέχουν διαφημίσεις για τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία, κατά την έννοια της ως άνω διάταξης.

19 Υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2000/31 προκύπτει ότι σκοπός της είναι να συμβάλει στην ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Αφενός, δημιουργεί ένα νομικό πλαίσιο που διασφαλίζει την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας μεταξύ των κρατών μελών και το οποίο συνίσταται, ιδίως, στην εφαρμογή του μηχανισμού του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας, βάσει του οποίου, στο πλαίσιο του συντονισμένου τομέα, οι υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας ρυθμίζονται μόνο στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου είναι εγκατεστημένοι οι φορείς παροχής των υπηρεσιών αυτών. Αφετέρου, η εν λόγω οδηγία προβλέπει, ιδίως στα κεφάλαιά της ΙΙ και ΙΙΙ, διατάξεις οι οποίες, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού, αποβλέπουν

στην προσέγγιση ορισμένων εθνικών διατάξεων που εφαρμόζονται στις υπηρεσίες αυτές (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψη 54).

20 Το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2000/31 προβλέπει ότι η οδηγία δεν εφαρμόζεται στις απαριθμούμενες στη διάταξη αυτή «δραστηριότητες» των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, στην τρίτη περίπτωση της διατάξεως αυτής, «η συμμετοχή σε τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία, συμπεριλαμβανομένων των λαχείων και των στοιχημάτων». Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 16 της εν λόγω οδηγίας διευκρινίζεται ότι η εξαίρεση που μνημονεύεται στην τρίτη περίπτωση δεν καλύπτει τους διαφημιστικούς διαγωνισμούς ή παιχνίδια που αποσκοπούν στην πώληση αγαθών ή υπηρεσιών και όπου οι πληρωμές, όταν προκύπτουν, χρησιμεύουν μόνο για την απόκτηση των διαφημιζόμενων αγαθών ή υπηρεσιών.

21 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 1982, Cilfit κ.λπ., 283/81, EU:C:1982:335, σκέψη 20, και της 19ης Δεκεμβρίου 2024, Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, σκέψη 42).

22 Συναφώς, επισημαίνεται ότι από το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31, από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω διάταξη καθώς και, ειδικότερα, από τον σκοπό της προκύπτει ότι η εξαίρεση την οποία προβλέπει καλύπτει όχι μόνον τα τυχερά παιχνίδια αυτά καθεαυτά, αλλά και τις δραστηριότητες που συνδέονται άρρηκτα με τα εν λόγω παιχνίδια, και ιδίως τη δραστηριότητα που συνίσταται στη διαφήμιση μέσω διαδικτύου των τυχερών παιχνιδιών, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

23 Πράγματι, αφενός, τόσο η συγκεκριμένη εξαίρεση όσο και οι λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 5, της εν λόγω οδηγίας διατυπώνονται με ευρείς όρους, όπερ σημαίνει ότι οι όροι «τομείς», «θέματα» και «δραστηριότητες» που χρησιμοποιούνται σε αυτό πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο ευρύ (πρβλ. απόφαση της 27ης Απριλίου 2022, Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, σκέψη 29).

24 Αφετέρου, και κυρίως, από την αιτιολογική σκέψη 12 της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι το άρθρο 1, παράγραφος 5, σκοπεί να εξαιρέσει από το πεδίο εφαρμογής της ορισμένες δραστηριότητες, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών στους τομείς αυτούς δεν μπορεί, στο παρόν στάδιο, να διασφαλιστεί υπό το πρίσμα της Συνθήκης ΛΕΕ ή του υφιστάμενου παράγωγου δικαίου. Συγκεκριμένα, όσον αφορά, ειδικότερα, τη συμμετοχή σε τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η ρύθμιση των τυχερών παιγνίων καταλέγεται μεταξύ των τομέων εκείνων στους οποίους υπάρχουν μεταξύ των κρατών μελών σημαντικές διαφορές ηθικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής φύσεως. Ελλείψει συναφούς εναρμονίσεως σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε κάθε κράτος μέλος εναπόκειται να εκτιμήσει στους τομείς αυτούς, σύμφωνα με τη δική του κλίμακα αξιών, τις απαιτήσεις που συνεπάγεται η προστασία των διακυβευόμενων συμφερόντων (πρβλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2023, Recreatieprojecten Zeeland κ.λπ., C-695/21, EU:C:2023:144, σκέψη 14 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Προκειμένου να διασφαλιστεί το περιθώριο ελιγμών, το οποίο πρέπει να διαθέτουν τα κράτη μέλη ώστε να μπορούν να ρυθμίζουν αποτελεσματικά τον τομέα των τυχερών παιχνιδιών σύμφωνα με τη δική τους κλίμακα αξιών, τα κράτη μέλη πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να ρυθμίζουν όλες τις δραστηριότητες που συνδέονται άρρηκτα με τον εν λόγω τομέα, συμπεριλαμβανομένης της σχετικής με τον τομέα αυτόν διαφήμισης, τηρουμένου του δικαίου της Ένωσης.

26 Επομένως, το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31 έχει την έννοια ότι η οδηγία δεν έχει εφαρμογή στη δραστηριότητα που συνίσταται στη διαφήμιση μέσω διαδικτύου των τυχερών παιχνιδιών κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

27 Εντούτοις, εξ αυτού δεν συνάγεται ότι η δραστηριότητα φιλοξενίας στο διαδίκτυο τέτοιων διαφημίσεων εμπίπτει επίσης στην εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31.

28 Συγκεκριμένα, σε αντίθεση με τη δραστηριότητα της διαδικτυακής διαφήμισης των τυχερών παιχνιδιών, η δραστηριότητα παροχής φιλοξενίας στο διαδίκτυο δεν συνδέεται άρρηκτα με τα εν λόγω τυχερά παιχνίδια. Η τελευταία αυτή δραστηριότητα, η οποία συνίσταται απλώς στην αποθήκευση περιεχομένου που παρέχεται από έναν αποδέκτη της υπηρεσίας, είναι, κατ’ αρχήν, ουδέτερη ως προς το περιεχόμενο που αποθηκεύεται και δεν διαφέρει ανάλογα με τη φύση του. Επομένως, η δραστηριότητα της φιλοξενίας στο διαδίκτυο διαφημίσεων τυχερών παιχνιδιών, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, δεν διαφέρει από τη δραστηριότητα της φιλοξενίας άλλων ειδών διαφήμισης ή, γενικότερα, άλλων περιεχομένων. Ειδικότερα, η δραστηριότητα αυτή δεν έχει άμεση σχέση με τα εν λόγω τυχερά παιχνίδια και δεν αποσκοπεί στην προώθησή τους.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως υπογραμμίζει, κατ’ ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 34 των προτάσεών του, δεν είναι απαραίτητο να εξαιρεθεί από το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας η δραστηριότητα της φιλοξενίας διαφημίσεων τυχερών παιχνιδιών στο διαδίκτυο προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα στα κράτη μέλη να εφαρμόσουν, εφόσον το επιθυμούν και σύμφωνα με τη δική τους κλίμακα αξιών, πολιτική ελεγχόμενης ανάπτυξης των τυχερών παιχνιδιών.

30 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31 έχει την έννοια ότι μια υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στη φιλοξενία βίντεο στο διαδίκτυο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας όταν τα βίντεο αυτά περιέχουν διαφημίσεις για τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

31 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται σε διαχειριστή διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο ο οποίος έχει συνάψει συμφωνία εμπορικής συνεργασίας, που προβλέπει τον επιμερισμό των διαφημιστικών εσόδων, με πρόσωπο που χρησιμοποιεί την εν λόγω πλατφόρμα για τη μετάδοση βίντεο σε συγκεκριμένο κανάλι και ο οποίος, στο πλαίσιο της σύναψης ή της εκτέλεσης της εν λόγω συμφωνίας, έχει εξετάσει το περιεχόμενο του εν λόγω καναλιού, και ιδίως το κύριο θέμα του, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα βίντεο, καθώς και τα μεταδεδομένα των εν λόγω βίντεο.

32 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 ορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών που παρέχονται από έναν αποδέκτη της υπηρεσίας, ο φορέας παροχής της υπηρεσίας δεν ευθύνεται για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται κατόπιν αιτήματος του αποδέκτη της υπηρεσίας. Συναφώς, ο πάροχος της υπηρεσίας δεν απαιτείται να έχει πραγματική γνώση της παράνομης δραστηριότητας ή πληροφορίας και, προκειμένου περί αξίωσης αποζημίωσης, των γεγονότων ή των περιστάσεων από τα οποία προκύπτει ο παράνομος χαρακτήρας της δραστηριότητας ή της πληροφορίας ή, εάν έχει τέτοια γνώση, οφείλει να ενεργεί αμέσως, από τη στιγμή που αποκτά τη γνώση αυτή, προκειμένου να αποσύρει τις πληροφορίες ή να καταστήσει αδύνατη την πρόσβαση σε αυτές.

33 Ο ορισμός της έννοιας της «φιλοξενίας» στο άρθρο 14, παράγραφος 1, δεν αποκλείει το ενδεχόμενο μια υπηρεσία η οποία έχει επίσης ως αντικείμενο τη διάδοση ή την ανταλλαγή αποθηκευμένων πληροφοριών να εμπίπτει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στην εν λόγω έννοια. Πάντως, το γεγονός ότι η παρεχόμενη από τον φορέα εκμετάλλευσης υπηρεσία περιλαμβάνει την αποθήκευση πληροφοριών που του διαβιβάζονται δεν αρκεί αφ’ εαυτού για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η σχετική υπηρεσία εμπίπτει, εν πάση περιπτώσει, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψεις 106 και 107 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Για να συμβαίνει αυτό, είναι ουσιώδες ο πάροχος της οικείας υπηρεσίας να είναι «μεσάζων παροχής υπηρεσιών», κατά την έννοια των άρθρων 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31. Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 42 της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι οι εξαιρέσεις από την ευθύνη που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία καλύπτουν μόνο τις περιπτώσεις στις οποίες οι δραστηριότητες του φορέα παροχής υπηρεσιών στο πλαίσιο της κοινωνίας της πληροφορίας περιορίζονται στην τεχνική διαδικασία χειρισμού και παροχής πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνίας. Πάντοτε κατά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη 42, οι δραστηριότητες αυτές έχουν εντελώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό χαρακτήρα, πράγμα που συνεπάγεται ότι ο εν λόγω φορέας παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδει ή αποθηκεύει (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2021, YouTube και Cyando, C-682/18 και C-683/18, EU:C:2021:503, σκέψη 105, και της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψη 108).

35 Επομένως, προκειμένου να εκτιμηθεί αν ο διαχειριστής διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο μπορεί να απαλλαγεί, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31, από την ευθύνη του βάσει του δικαίου κράτους μέλους, για βίντεο τα οποία περιέχουν διαφημίσεις για τυχερά παιχνίδια που απαγορεύονται από το δίκαιο αυτό, πρέπει να εξεταστεί προηγουμένως αν ο ρόλος που διαδραματίζει ο εν λόγω διαχειριστής είναι ουδέτερος, δηλαδή αν η συμπεριφορά του είναι αμιγώς τεχνική, αυτόματη και παθητική, πράγμα που συνεπάγεται την έλλειψη γνώσης ή ελέγχου του περιεχομένου που αποθηκεύει, ή αν, αντιθέτως, ο εν λόγω διαχειριστής διαδραματίζει ενεργό ρόλο ικανό να του παράσχει γνώση ή έλεγχο του περιεχομένου αυτού (αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2021, YouTube και Cyando, C-682/18 και C-683/18, EU:C:2021:503, σκέψη 106, και της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψη 109).

36 Λαμβανομένης υπόψη της αιτιολογικής σκέψης 42 της οδηγίας 2000/31, οι δύο αυτές προϋποθέσεις γνώσης και ελέγχου πρέπει να νοηθούν ως διαζευκτικές και αυτοτελείς μεταξύ τους (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψη 110).

37 Ως εκ τούτου, ο φορέας παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας ο οποίος ελέγχει τις αποθηκευμένες πληροφορίες αποκλείεται από το ευεργέτημα του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, ακόμη και αν δεν λαμβάνει γνώση των πληροφοριών αυτών λόγω της αυτοματοποίησης της επεξεργασίας τους. Ωστόσο, ο εν λόγω φορέας παροχής ασκεί έλεγχο επί των αποθηκευμένων πληροφοριών ιδίως μέσω του χρησιμοποιούμενου αλγορίθμου. Εφόσον έχει προκαθορίσει, μέσω του αλγορίθμου αυτού, τις προϋποθέσεις για τη διάδοση ή μη μιας τέτοιας πληροφορίας, είναι αδιάφορο το γεγονός ότι ο εν λόγω φορέας παροχής δεν προβαίνει ο ίδιος σε πρόσθετες παρεμβάσεις που έχουν ως αποτέλεσμα την προώθηση, την τροποποίηση ή τη διαγραφή αποθηκευμένων πληροφοριών με σκοπό τη διάδοσή τους (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψεις 110 και 111).

38 Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, εάν, πέραν της απλής κατηγοριοποίησης και ευρετηρίασης των πληροφοριών με σκοπό την καλύτερη προσβασιμότητα σε αυτές, ο χρησιμοποιούμενος αλγόριθμος καθορίζει, προς το συμφέρον του φορέα παροχής ή της υπηρεσίας του, υπό ποιες προϋποθέσεις, με ποιον τρόπο και με ποια σειρά προτεραιότητας οι πληροφορίες αυτές διαδίδονται ή δεν διαδίδονται, ο εν λόγω φορέας ασκεί έλεγχο επ' αυτών, με αποτέλεσμα η υπηρεσία που προσφέρει να μην μπορεί να χαρακτηριστεί ως «υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχομένων από έναν αποδέκτη υπηρεσίας», κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2026, WebGroup Czech Republic κ.λπ., C-188/24 και C-190/24, EU:C:2026:492, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Αφετέρου, όταν η δραστηριότητα του φορέα παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας συνεπάγεται ότι αυτός έχει γνώση του περιεχομένου που φιλοξενεί, ο εν λόγω φορέας εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί ότι ασκεί επίσης έλεγχο επί του εν λόγω περιεχομένου.

40 Συναφώς, το γεγονός ότι ο διαχειριστής διαδικτυακής πλατφόρμας λαμβάνει γνώση, παρεμπιπτόντως ή τυχαία, της ύπαρξης συγκεκριμένου παράνομου περιεχομένου μεταξύ ενός συνόλου βίντεο που έχουν δημοσιευθεί στην πλατφόρμα του, δεν αρκεί για να τον θέσει εκτός του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 14. Το ίδιο ισχύει και όταν ο εν λόγω διαχειριστής ενημερώνεται από τρίτον ότι τέτοιο περιεχόμενο έχει δημοσιευθεί στην πλατφόρμα του. Πράγματι, σε αμφότερες τις ανωτέρω περιπτώσεις, το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 θα στερούνταν πρακτικής αποτελεσματικότητας εάν ο εν λόγω διαχειριστής εξαιρούνταν από το πεδίο εφαρμογής του, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή παρέχει ακριβώς στον πάροχο υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας τη δυνατότητα να τύχει της απαλλαγής που προβλέπει η εν λόγω διάταξη όταν, έχοντας γνώση παράνομου περιεχομένου, ενεργεί ταχέως για να αποσύρει το περιεχόμενο αυτό ή για να καταστήσει την πρόσβαση σε αυτό αδύνατη.

41 Ομοίως, από το γεγονός ότι ο διαχειριστής μιας διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο λαμβάνει τεχνικά μέτρα που αποσκοπούν στον εντοπισμό, μεταξύ των βίντεο που παρουσιάζονται στο κοινό μέσω της πλατφόρμας του, περιεχομένου το οποίο θα μπορούσε να αντιβαίνει σε διατάξεις του δικαίου της Ένωσης ή του εθνικού δικαίου δεν μπορεί να συναχθεί ότι, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, ο εν λόγω διαχειριστής διαδραματίζει ενεργό ρόλο ο οποίος τον αποκλείει από το ευεργέτημα του καθεστώτος απαλλαγής που προβλέπεται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας (πρβλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2021, YouTube και Cyando, C-682/18 και C-683/18, EU:C:2021:503, σκέψη 109).

42 Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι μόνο μια δραστηριότητα του διαχειριστή διαδικτυακής πλατφόρμας η οποία έχει ως αποτέλεσμα αυτός να λαμβάνει πλήρη γνώση του συνόλου του περιεχομένου που αναφορτώνεται στην πλατφόρμα του μπορεί να του στερήσει το ευεργέτημα της απαλλαγής από την ευθύνη που προβλέπεται στο άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31.

43 Αντιθέτως, όταν η δραστηριότητα του διαχειριστή διαδικτυακής πλατφόρμας έχει ως συνέπεια αυτός να έχει γνώση του βασικού περιεχομένου που αναφορτώνει ο χρήστης στην πλατφόρμα, ο εν λόγω διαχειριστής δεν μπορεί να επικαλεστεί το ευεργέτημα της απαλλαγής από την ευθύνη που προβλέπεται στο άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31.

44 Όπως είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει το Δικαστήριο, τούτο συμβαίνει όταν ο διαχειριστής διαδικτυακής πλατφόρμας παρέσχε συνδρομή, συνιστάμενη ιδίως στη βελτιστοποίηση της παρουσίασης των αγγελιών που δημοσιεύονταν στην εν λόγω πλατφόρμα ή στην προώθησή τους. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, ο διαχειριστής δεν κατέλαβε ουδέτερη θέση ως ενδιάμεσος, αλλά διαδραμάτισε ενεργό ρόλο ικανό να του επιτρέψει να λάβει γνώση ή να έχει έλεγχο επί του περιεχομένου των εν λόγω αγγελιών. Επομένως, δεν μπορεί να επικαλείται, όσον αφορά τις εν λόγω αγγελίες, την κατά το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31 εξαίρεση από την ευθύνη (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, L’Oréal κ.λπ., C-324/09, EU:C:2011:474, σκέψη 116).

45 Τούτο ισχύει επίσης όταν ο διαχειριστής διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο εξετάζει, με σκοπό τη σύναψη συμφωνίας επιμερισμού εσόδων, το κύριο θέμα ενός καναλιού βίντεο, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα βίντεο αυτού του καναλιού, ή ακόμη και τα μεταδεδομένα των εν λόγω βίντεο. Μολονότι ο σκοπός της εν λόγω εξέτασης του περιεχομένου, είτε αυτή είναι αυτοματοποιημένη είτε πραγματοποιείται από φυσικά πρόσωπα, είναι να εξακριβωθεί αν ο δημιουργός περιεχομένου που ζητεί τη σύναψη της εν λόγω συμφωνίας εμπορικής συνεργασίας τηρεί τους κανόνες που έχει θεσπίσει η πλατφόρμα για την πρόσβαση σε μια τέτοια συνεργασία, εντούτοις, παρέχει στον διαχειριστή της πλατφόρμας συγκεκριμένη γνώση του βασικού περιεχομένου μιας σειράς βίντεο, με αποτέλεσμα ο διαχειριστής να μην μπορεί να ισχυριστεί ότι ασκεί μια αμιγώς τεχνική, αυτόματη και παθητική δραστηριότητα και να έχει, ως εκ τούτου, ρόλο ουδέτερου μεσάζοντα.

46 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της συμφωνίας εμπορικής συνεργασίας που συνήφθη μεταξύ του διαχειριστή της πλατφόρμας YouTube και ορισμένων δημιουργών περιεχομένου οι οποίοι δημοσιεύουν βίντεο σε ένα κανάλι που έχει δημιουργηθεί στην εν λόγω πλατφόρμα, η Google, κατά τη σύναψη ή την εκτέλεση της εν λόγω συμφωνίας, εξετάζει το βασικό περιεχόμενο του εν λόγω καναλιού και, ιδίως, το κύριο θέμα του, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα βίντεο καθώς και τα μεταδεδομένα των εν λόγω βίντεο. Η εν λόγω εξέταση του περιεχομένου, είτε αυτή είναι αυτοματοποιημένη είτε πραγματοποιείται από φυσικά πρόσωπα, αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να εξακριβωθεί εάν ο δημιουργός περιεχομένου που ζητεί τη σύναψη της εν λόγω συμφωνίας εμπορικής συνεργασίας τηρεί τους κανόνες που έχει θεσπίσει η πλατφόρμα για την πρόσβαση σε μια τέτοια συνεργασία και, ως εκ τούτου, προστίθεται στους συνήθεις ελέγχους που διενεργούνται αδιακρίτως για όλα τα βίντεο που αναφορτώνονται στην πλατφόρμα YouTube. Η εν λόγω εξέταση αφορά επίσης την πρωτοτυπία και την ποιότητα του περιεχομένου. Μόνον εφόσον πληρούνται αυτές οι συγκεκριμένες προϋποθέσεις σχετικά με το περιεχόμενο, μπορεί ο οικείος δημιουργός περιεχομένου να επωφεληθεί από το σύστημα επιμερισμού διαφημιστικών εσόδων που προσφέρει η Google.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές και με την επιφύλαξη της εξακριβώσεως από το αιτούν δικαστήριο, διαπιστώνεται ότι η Google, κατά την εξέταση των επίμαχων στην κύρια δίκη καναλιών στο YouTube, δεν μπορούσε ευλόγως να αγνοεί το γεγονός ότι αυτά, κατά παράβαση του άρθρου 9 της πράξης νομοθετικού περιεχομένου 87/2018, είχαν ως κύριο θέμα τυχερά παιχνίδια και ότι περιείχαν πολυάριθμα βίντεο τα οποία διαφήμιζαν τέτοια παιχνίδια.

48 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31 έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται σε διαχειριστή διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο ο οποίος έχει συνάψει συμφωνία εμπορικής συνεργασίας, που προβλέπει τον επιμερισμό των διαφημιστικών εσόδων, με πρόσωπο που χρησιμοποιεί την εν λόγω πλατφόρμα για τη μετάδοση βίντεο σε συγκεκριμένο κανάλι και ο οποίος, στο πλαίσιο της σύναψης ή της εκτέλεσης της εν λόγω συμφωνίας, έχει εξετάσει το περιεχόμενο του εν λόγω καναλιού, και ιδίως το κύριο θέμα του, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα βίντεο, καθώς και τα μεταδεδομένα των εν λόγω βίντεο.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 1, παράγραφος 5, στοιχείο δ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο»),

έχει την έννοια ότι:

μια υπηρεσία της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στη φιλοξενία βίντεο στο διαδίκτυο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας όταν τα βίντεο αυτά περιέχουν διαφημίσεις για τυχερά παιχνίδια στα οποία ο παίκτης στοιχηματίζει νομισματική αξία κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

2) Το άρθρο 14 της οδηγίας 2000/31

έχει την έννοια ότι:

δεν εφαρμόζεται σε διαχειριστή διαδικτυακής πλατφόρμας βίντεο ο οποίος έχει συνάψει συμφωνία εμπορικής συνεργασίας, που προβλέπει τον επιμερισμό των διαφημιστικών εσόδων, με πρόσωπο που χρησιμοποιεί την εν λόγω πλατφόρμα για τη μετάδοση βίντεο σε συγκεκριμένο κανάλι και ο οποίος, στο πλαίσιο της σύναψης ή της εκτέλεσης της εν λόγω συμφωνίας, έχει εξετάσει το περιεχόμενο του εν λόγω καναλιού, και ιδίως το κύριο θέμα του, τα βίντεο με τις περισσότερες προβολές ή τα πιο πρόσφατα βίντεο, καθώς και τα μεταδεδομένα των εν λόγω βίντεο.

(υπογραφές)